

МОЈ НИЊКИ

За нас Тенчидерце пестејаха је, за време окупације, трамвајска веза са градом од Цареве Јуприје — ако, те јест, да немци не испуње колажем од прве две пелазне станице, или не пређете с трамваем крај нас, трејица четверица свега у некима, и показујући нама окупљенима велике уши, заборављајући уосталом при том да перука иде преко њихових разапетих шака над њиховим тимо умногим ушима. Једнога зимског и хладног јутра, прваког београдског јутра, имали смо среће; трамвај се зауставио и није био прећун, стајало је свега треје четврте путника. Ућем са другима и ја и останем стајећи крај врата. Један немачки међник, под кашком и с пунком, премери ме једне двапута, устаде са свега седишта и учини руку знак. Одговарих: Хвала, оставите на своме месту. — Кад је чује свој језик и доживао инсубердинију, рече десетапелеваднички: Седите! — Одговарих: Хвала лепе, није ми тешко стајати. — Тада, мали љубаш младић одједаред поче нервозне кидати руке, отприлике као они највећи мајмунчићи-дрекаџи који земе себи мишице и врште над сујутима. И чух у дијапазону једну мени упућену перку: Виће да сам неће млађи од вас! — Рекех мирно и у много нижем гласу: Очигледно је да сте ми несравњено млађи од мене, али у њему случају се не ради о младости и старости, него о неком другом. Останите само на своме месту. — Немац укута. Онако с пунком озүзе став крај седишта на које сада ни он није хтее нико да седне. Један од ретких немада који је мале потеже али ипак разумео неће човечине, нећутим је сцена изнуда немачине. Џе трамвај устаје, како се те каже, и сми гледају у истем правцу. Они који знају немачки, и који си таке раде интервенцији, како је и ред с трамвају, не чише ипак ништа. Нему не смеју ~~да~~ да кажу, а на српској страни је пај српски закључак. Они који не знају немачки, дешавају се и пегавају. Путници који улазе на разним станицама спазе немца како стражари над празним седиштем, а сите да сцена јеће ходи у ваздуху — сабијају се нико на оне празне места не седи. Тако до крајаје станице где се најзад размразимо. Неки керак је

даље ослоби ме једна млађа госпођа: Извините, ја не разумем добре немачки, алиј ми се чини да нисте хтели сести на понуђено место, па, ако се не дутите да мак запитам: зашто да мак ~~немац~~ није чим уредио? — Није он мене уредио, него сам јавља га најтица. Приредам српско-немачки неспоразум да склопимо пакт еве места. А за стајање имала сам више разлога. Прве: не може, искра учинте не се да јер ако непрви други Немац ће га отарати с места. Видела сам свајим-чинка како је ~~старо~~ узудног човека да смети свога пса и луку. Друга: зеким стајати и гладати град кроз прозор. Треће: чувам капут. Изневешен је стари, пребојени ~~ис~~ тамак, а седењем се тканина набира сече и пресјаји таме где се скину маље. Негледајте мало боље мој капут и разумењете ме десре. — Госпођа се наслеја.

— А хоћете ли ми мој да погледате? приседе, искрњен рупице се развалиле, започнати се не могу. — Насмејам се и ја: Да, госпођа, искле би се дентарни да је ваш капут још гори од мога, а мој још гори од ~~замега~~,... Знате ли причу о Аксакију Јакишевићу? — Не знам. — Број преста ствар једна прича о нашем брату Рушу који такође није имао више. — И тада ће је човечче што ниједан бег не може луцима дати; разумедосме се до дна, нешто благе нам се осу не лину, ~~ж~~ескак који почиле од ресице и гуси се тек у каси. Климинасме пријатељски гла-
мама и разиђосме се да се сувише како не забераниме.

Тенцидерци, кад сиђу у град, те је да сарже једно десет сед посљева и десе врате куни тек увече. ~~Ч~~ друга времена саграђали сме на ру-
чак под Каларца, јер је те било у сред града. Кала, Каларац је срушен. Ручка никаде нема а ако га има мало их је који га мегу пкатити. Кренем на Калимегдан. Ериди хладност. Небразам керак и умерим се. Купе никаде. Позуприседи уз један камен. Издрилати се не може; камен као смати лед а капут мој без више не ставља. Стресах се од студени де у мозак и устадех. Сетим се: понека сам не-
над хласи да се стемак де мрена не ои ~~умр~~ узмучи. Само два залегаја и јед-
мах соле, маље гледи више зиме. ...Србије, Брбије, сваку ченезу су твоја де-
ца трпела, али гледам десада у тебу нико није био. Сада сме гладни.. Упрем поглед у град, терраму: сура, смрнута обијена изрупана... ~~Д~~ојградејеси ли и
ти гледаш је ли ти зима лиман или виљек? Гладам си и зима ти је. Мрзав си,

3

зелен, скрзан, таман ветрина вала преко тебе даву иду с реке на реку... држи
се Beograde и држи нас! држи се сметки граде државски граде, српски граде мој,
караула наша! опет ће те пакити и разбијати, јер ниси буџан ужирим и у перине
замотах него ~~свакога~~ се види са свих страна, караула си, преко тебе веди
пут у свет у бербе у будућности... Саче ветар, хуји пустел. Важим у Хокарчеву
задужбину, некада тепао српски дем и моја кућа. Све хладно, нико ме нико не
познаје нема ми ту места. Скупим скунте шивела и хајд сплет на улицу. Ветрине
међутим неке ~~ради~~ раде: што тражим нема што ми нуде не могу платити. Са-
мо зебем мислим на кућу и чудим се дудилу што успите сизазим у град и јесам не-
што тражим и хебу.

Кад падне мече, у Тенчидер се маже смеје пешке.
Трамаји су тада набијени немачки детле мешавином изопијаки. Цељеме се уздре и
едојијамо ветар ја и мој шивел. Удрем сплет мало хлеба. Вече је зиме, тамне, ~~и~~
град неосветљен, прозери на кућама црни... Луди, јесте ли хими, где седите, ~~и~~
неко зам је?... а таме је Велица а таме Сајмите. Господе, маже ли све те да
суде!... Хвала Богу, ~~ко~~ већ дуга линија ~~Бурићевог~~ имаја, сад ћу скренути за
угас еграде и онда пречицем у међу крај и у кућу као у рупу. Скренен како се
скреће у добре познате и — удајим у бодљикаве жице. Збуњим се цепљаним са ни-
када нисам ~~ко~~ била у бодљикавим жицама и не разумем не замај да ли сам при-
свести и сигурна куда идем. Синеј јесам ту није биле жице... Печном се мицати
цејим телом: као прикованка, десна рукавица мале краваза; подане изузичем из ~~које~~
плетене рукавице руку и оставим ријавицу. ~~Седам~~ крај марамице ~~која~~ да неке
зусима држи. Одавијем марамицу и оставим је у лицама. Десна нога одједвајед ~~која~~
тепка; чараша у ритама краци привичним махом ~~која~~ чипка је већ мекра. Дру-
гу руку вслободим заједно са искрзаном рукавицем. Сад јесам капут. Неечекивани,
можда на педесетак кетака немачки ~~који~~ на стражи дере се и питако је те.
Деничем му ~~да~~ треба пущати да сам се заплека у жице и да љу сад дећи и по-
казати грађанску карту. Стражар унутра али не приђе да ми помогне... Како да
стакинем капут: у њему сазореј ~~клинчића~~ ~~ентрија~~ пенијских низака. Ту се ~~које~~
хе

може само трзати и цепати! — пемисних. Јргнем десну мишницу и јецим добар квадрат штета који се само једном страном још држи за капут. Петегнем руб капута: рупе се рапчијамају, нени клиници се забахају. Најзад се формираше здерка са жичаног сплета по цену да и капут остане у лицама. Слободих се са великом предеротином на предњој пели еграчач. Пеште се мале саорук извадим из цепа легитимацију и пећем стражару. — Дебре дебре идите кући нега вам краваши. — Меним вас дали објасните: лица је сине није било, а ко одеће докази че може видети шта иза угха чека. — Тачне је, тек сме јутрес постамили жичну одбојку. Ви сте трећа хртва. Сутра ћеме поставити таблу... Не мари ништа, прешике се је нас треје српске крај велике за добру кравајицу. — Што се може рећи чекеку глупом у глази и у души... Код куће перим и премијам рану, брејим шта сам све отазила у лицача, и гледам капут... Сироти вејници, како хи је вима как их јуриш или гаже сатера у лице... А капут, као да га више и немаме конидан, труе, крпа.

На је онда капут закрпећен још једаред ћејен и иставен још једаред и.... диксије Акакијевићу, милије друге нам писару, чекај нас тамо иако нас је пешиме писара беашика.

Исидора Секулић

Исидора Секулић